

36

Poslední cesta do Přístavní čtvrti

Dlouho žil Jiří jako bez ducha.

Myslel, že to vše je jen těžký sen, že se z toho musí probudit a zjistit s radostí, že Láďa je tady a že není ani pomyšlení na jeho odjezd.

Jiřího teď nic netěšilo. Zmocňovala se ho tupá lítost. Už nikdy Láďu neuvidí! Zdálo se mu to tak kruté a nemožné!

Nikdo nevěděl, co se Jiřímu stalo. Změnil se svým zármutkem tak nápadně, že všichni lidé, kteří ho znali, si té změny povšimli.

Ale Jiří neodpovídal na vyptávání rodičů doma, ani ve škole učiteli neřekl příčinu té změny. Což mu lidé mohli rozumět? Což znali Láďu? Bolest Jiřího byla stále větší a větší. Tonda Pazderů, kterého Jiří vyřadil ze svého života od té doby, kdy poznal Přístavní čtvrt, se Jiřího marně snažil rozptýlit.

Čekával na něj před domem a odcházeli spolu do školy, přičemž Tonda ustavičně mluvil.

Viděl, že se Jiřímu něco stalo, ale nepáčil z něj to tajemství.

Jiří mu byl vděčný. A do knihy Modrého života si potom napsal novou zásadu: „Budu si vážit každého – i sebemenšího – přátelství!“

Ale na Láďu nemohl Jiří zapomenout. Každou volnou chvíli věnoval vzpomínkám na něj. Jedna událost za druhou mu vystupovala v mysli, připomínal si celé dlouhé rozhovory, jež s Láďou vedl, a Láďa se mu tak znovu vracel.

A pak, po době velmi dlouhé, se Jiří opět vydal do Přístavní čtvrti. Bylo to poprvé od Láďova odjezdu!

Ale vzpomínky na Láďu byly tak neodbytné, že neodolal. Znovu musí vidět všechna ta místa, kde poprvé Láďu spatřil.

Musí jít tam, kde zažil tolik krásného, kde každý kout, každá maličkost připomíná jeho skvostného kamaráda Láďu.

Byl slunný, krásný den.

Lidé chodili kolem Jiřího, nevšímaví a lhostejní.

A Jiří se cítil se svou bolestí tak sám, tak nesmírně sám!

Když krácel po mostě k Přístavní čtvrti, srdce se mu sevřelo, a když vnikl do jejích uliček, oči se mu zakalily slzami.

A ani se nesnažil je zakrývat. Byl tak nešťastný a smutný, že mu nezáleželo ani na tom, co si lidé budou o jeho slzách myslet.

Horečně, jakoby poháněný nějakým neviditelným hlasem, spěchal v ta místa. Očima hladil vše, co s Láďou a vůbec s celou tou krásnou dobou souviselo.

Tady spolu sedávali k večeru, když slunce zapadalo. Zde na zábradlí prováděli své přemety a tamhle měřili své skoky do dálky na dlažebním kameni. A tady je to místo, kde se Jiří přesvědčil o Láďově síle, když se přetahovali. Zde u toho krámu kdysi na Láďu čekal.

Jiří je bolestně vzrušený. Na skráních cítí nový příval slz.

Je zmatený, nikdy předtím ještě neslzel pro kamaráda!

A ví, že přijde ještě jedna zkouška, vzpomínka největší. Ano – tady je: dům, v němž Láďa bydlel!

Jiří se zastavuje u vrat a vdechuje do sebe chladný pach průjezdu. Očima přejíždí dům až vzhůru ke střeše. Dům je vysoký. A nahoře nad domem je modré nebe a zase ta bílá oblaka.

Jiřímu je smutno, jako kdyby mu někdo umřel. Cítí bolest, ale neumí ji vyjádřit slovy.

Vkročil do průjezdu. Tady chodíval Láďa! Tady byl jeho domov!

Jiří prohlíží každou podrobnost chodby, každou dlaždici, ozdobu zdi.

A už nikdy, nikdy nepůjde Láďa zde po těch dlaždicích a už nikdy víc nevyběhne ven k Jiřímu, čistý a usměvavý,